

Toxikologi kontra virologi: Rockefeller Institute och det kriminella poliobedrägeriet

22 JULI 2022 AV [NEWS WIRE](#)

F. William Engdahl [2000-talets tråd](#)

Ett av resultaten av det påstådda nya SARS Covid-viruset som offentliggjordes 2019 är att den medicinska specialiseringen virologi har höjts till en nästan gudalik status i media. Få förstår virologins ursprung och dess upphöjning till en ledande roll i dagens medicinska praktik. För detta behöver vi titta på ursprunget och politiken bakom Amerikas första medicinska forskningsinstitut, Rockefeller Institute for Medical Research, idag Rockefeller University, och deras arbete med vad de påstod var ett poliovirus.

År 1907 gav ett sjukdomsutbrott i New York City chefen för Rockefeller Institute, Simon Flexner, MD, en gyllene möjlighet att göra anspråk på upptäckten av ett osynligt "virus" orsakat av det som godtyckligt kallades polio. Ordet polio betyder helt enkelt inflammation i ryggmärgens grå substans. Det fanns cirka 2 500 New York-bor, mestadels barn, som diagnostiserades med någon form av polio, inklusive förlamning och till och med död, det året.

Flexners bedrägeri

Den mest slående aspekten av hela poliosagan i USA under första hälften av 1900 - talet var det faktum att varje viktig fas av verksamheten kontrollerades av personer knutna till det som blev Rockefeller-medicinska kabalen. Detta bedrägeri började med påståenden från chefen för Rockefeller Institute, Simon Flexner, om att han och hans kollega, Paul A. Lewis, hade "isolerat" en patogen, osynlig för ögat, mindre än bakterier, som de påstod orsakade den förlamande sjukdomen i en serie utbrott i USA. Hur kom de på denna idé?

I en artikel publicerad 1909 i Journal of the American Medical Association hävdade Flexner att han och Lewis hade isolerat det ansvariga polioviruset. Han rapporterade att de framgångsrikt hade "överfört" polio genom flera apor, från apa till apa. De började med att injicera sjuk mänsklig ryggmärgsvävnad från en ung pojke som hade dött, förmodligen av viruset, i hjärnorna på apor. Efter att en apa blivit sjuk injicerades en suspension av dess [sjuka](#) ryggmärgsvävnad i hjärnorna på andra apor som också blev sjuka.

De förkunnade att läkarna vid Rockefeller Institute därmed hade bevisat poliovirusets orsakssamband till den mystiska sjukdomen. De hade inte gjort något liknande. Flexner och Lewis erkände till och med att: "Vi misslyckades fullständigt med att upptäcka bakterier, vare sig i filmpreparat eller i kulturer, som kunde förklara sjukdomen; och eftersom bland vår långa serie av spridningar av viruset hos apor inte ett enda djur uppvisade de kocker som beskrivits av några tidigare forskare i lesionerna, och vi hade misslyckats med att erhålla några sådana bakterier från det mänskliga material som vi studerat, ansåg vi att de kunde uteslutas från beaktande." Vad de sedan gjorde var att göra ett bisarrt antagande, ett språng i tro, inte ett vetenskapligt påstående. De tog sin hypotes om viral exogen agens och gjorde den till fakta, utan några som helst bevis.

De **hävde**: "**Därför ... tillhör smittämnet för epidemisk polio den klass av små och filtrerbara virus som hittills inte har demonstrerats med säkerhet under mikroskop.**" Därför?

Simon Flexner hävdade helt enkelt att det "måste" vara ett poliovirus som dödade aporna, eftersom de inte kunde hitta någon annan förklaring. Faktum är att han inte letade efter någon annan källa till sjukdomarna. Detta var inte vetenskaplig isolering. Det var vild spekulering: "...hittills inte med säkerhet bevisats under mikroskop." De erkände detta i en [uppföljningsartikel](#) den 18 december 1909 i JAMA, med titeln THE NATURE OF THE VIRUS OF EPIDEMIC POLIOMYELIT.

Det så kallade "viruset" de injicerade i apor var knappast rent. Det innehöll också en obestämmd mängd föroreningar. Det inkluderade "purerad ryggmärg, hjärna, avföring, till och med flugor som maldes sönder och injicerades i apor för att framkalla förlamning." Tills Jonas Salk fick godkännande från den amerikanska regeringen i april 1955 för ett poliovaccin hade inga vetenskapliga bevis för att det fanns ett virus som orsakade polio, eller barnförlamning som det allmänt kallades. Så är fallet än idag. Hela den medicinska världen tog Flexners ord att det "**måste**" vara ett virus.

Rockefeller Institute, Flexner och American Medical Association

Rockefellerinstitutet grundades 1901 ur John D. Rockefellers förmögenhet i Standard Oil, som en del av USA:s förmögenhet att bli USA:s första biomedicinska institut. Det var modellerat efter Frankrikes Pasteurinstitut (1888) och Tysklands Robert Kochinstitut (1891). Dess första direktör, Simon Flexner, spelade en avgörande och mycket kriminell roll i utvecklingen av vad som blev godkänd amerikansk medicinsk praxis. Rockefellers mål var att fullständigt kontrollera amerikansk medicinsk praxis och omvandla den till ett instrument, åtminstone inledningsvis, för att marknadsföra medicinska läkemedel som godkänts av Rockefeller-intressena. Vid det laget försökte de monopolisera medicinska läkemedel som producerades från deras petroleumraffinering, precis som de hade gjort med olja.

SE ÄVEN: [Polio: Endemisk virussjukdom eller masskemisk förgiftning?](#)

Medan Rockefeller Institutes chef, Simon Flexner, publicerade sina ofullständiga men mycket hyllade studier om polio, ordnade han så att hans bror, Abraham Flexner, en skollärare utan medicinsk bakgrund, skulle leda en gemensam studie av American Medical Association (AMA), Rockefeller General Education Board och Carnegie Foundation, [grundad](#) av Rockefellers nära vän Andrew Carnegie.

Studien från 1910 hade titeln Flexner-rapporten, och dess påstådda syfte var att undersöka kvaliteten på alla amerikanska medicinska fakulteter. Resultatet av rapporten var dock förutbestämt. Banden mellan det [välbärgade](#) Rockefeller Institute och AMA gick genom den korrupte AMA-chefen George H. Simmons.

Simmons var också redaktör för den inflytelserika tidskriften Journal of the American Medical Association, en publikation som skickades till cirka 80 000 läkare över hela Amerika. Han utövade enligt uppgift absolut makt över läkarföreningen. Han kontrollerade de ökande annonsintäkterna för läkemedelsföretagen att marknadsföra sina läkemedel till AMA-läkare i sin tidskrift, en mycket lukrativ verksamhet. Han var en viktig del av Rockefeller's medicinska kupp som helt omdefinierade acceptabel medicinsk praxis, bort från avhjälpande eller förebyggande behandling, till användning av ofta dödliga läkemedel och dyra operationer. Som chef för AMA insåg Simmons att konkurrensen från en spridning av medicinska skolor, inklusive då erkända kiropraktik, osteopati, homeopati och naturmedicin, minskade inkomsterna för hans AMA-läkare, eftersom antalet medicinska skolor hade ökat från cirka 90 år 1880 till över 150 år 1903.

Abraham Flexner, tidigare rektor för en privatskola, besökte olika medicinska fakulteter i USA år 1909 och rekommenderade att hela hälften av de 165 medicinska fakulteterna skulle stängas, eftersom de definierades som "undermåliga". Detta minskade konkurrensen från andra metoder för att bota sjukdomar. De riktade hänsynslöst in sig på då utbredda naturopatiska medicinska skolor, kiropraktorskolor, osteopater samt oberoende allopatiska skolor som inte ville ansluta sig till AMA-regimen. Sedan gick Rockefeller-pengar till de utvalda skolorna med förbehållet att professorerna skulle granskas av Rockefeller Institute och att läroplanen skulle fokusera på läkemedel och kirurgi som behandling, inte förebyggande, eller näring eller toxikologi som möjliga orsaker och lösningar. De var tvungna att acceptera Pasteurs sjukdomsteori, som hävdar en [sjukdomsreduktionism](#) med en bakterie till en. Rockefeller-kontrollerade medier inledde en samordnad häxjakt mot alla former av alternativ medicin, örtmediciner, naturliga vitaminer och kiropraktik – allt som inte kontrolleras av Rockefeller-patenterade läkemedel.

År 1919 hade Rockefeller General Education Board och Rockefeller Foundation betalat ut mer än 5 000 000 dollar till medicinska fakulteter vid Johns Hopkins, Yale och Washington University i St. Louis. År 1919 beviljade John D. Rockefeller ytterligare 20 000 000 dollar i säkerheter, "för att främja medicinsk utbildning i USA". Det skulle kunna jämföras med cirka 340 miljoner dollar idag, en enorm summa. Kort sagt hade Rockefeller's penningintressen kapat amerikansk medicinsk utbildning och [forskning](#) på 1920-talet.

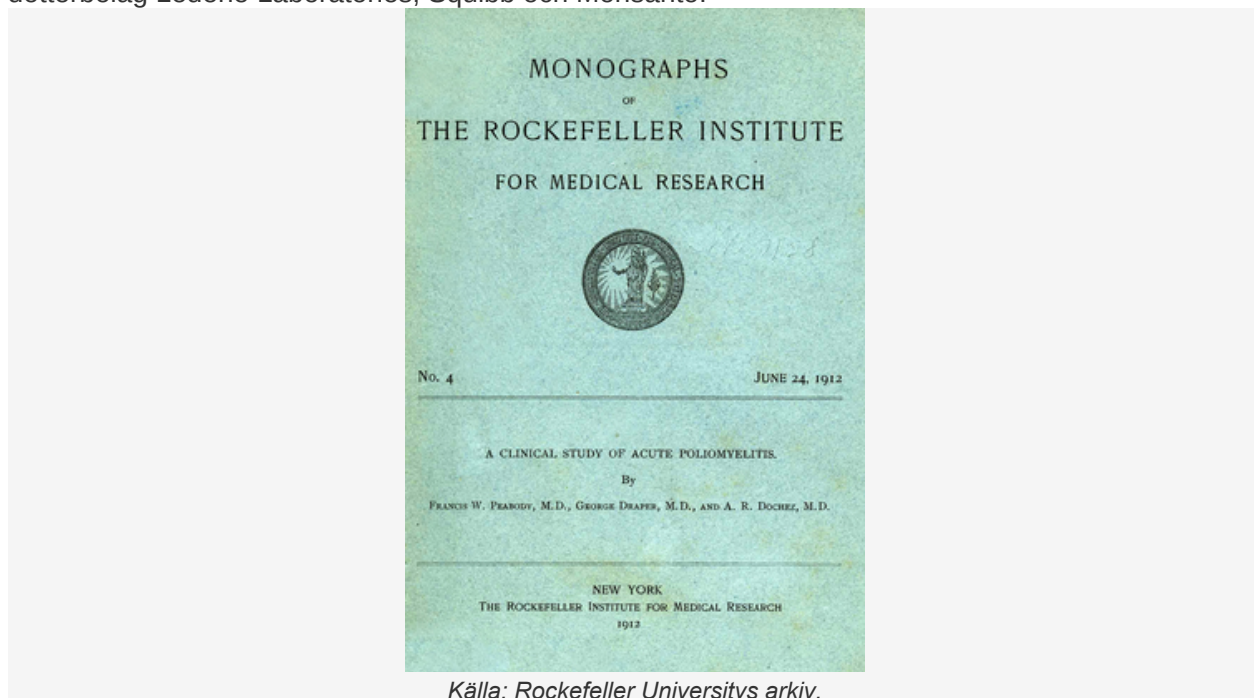
Skapa virologi

Detta medicinska övertagande, stött av den mest inflytelserika läkarorganisationen, AMA, och dess korrupta chef, Simmons, gjorde det möjligt för Simon Flexner att bokstavligen skapa modern virologi under Rockefeller's [regler](#).

Den mycket kontroversielle Thomas Milton Rivers, som chef för Rockefeller Institutets virologilaboratorium, etablerade virologi som ett självständigt område, separat från bakteriologi, under 1920-talet. De insåg att de kunde manipulera mycket enklare när de kunde påstå sig vara dödliga patogener som var osynliga bakterier eller "[virus](#)". Ironiskt nog kommer virus från latinet för gift.

Virologi, ett reduktionistiskt medicinskt bedrägeri, var en skapelse av Rockefeller-medicinska kabalen. Detta mycket viktiga faktum är begravt i dagens medicin. Sjukdomar som smittkoppor,

mässling eller polio förklarades orsakade av osynliga patogener som kallas specifika virus. Om forskare kunde "isolera" det osynliga viruset skulle de teoretiskt sett kunna hitta vacciner som skyddar människor från skada. Så fortsatte deras teori. Det var en enorm välsignelse för Rockefeller-kartellen av läkemedelsföretag, som vid den tiden inkluderade American Home Products, som falskeligen marknadsförde läkemedel utan bevis på effekt, såsom Preparat H för hemorrojder eller Advil för smärtlindring; Sterling Drug, som tog över de amerikanska tillgångarna inklusive Aspirin från tyska Bayer AG efter första världskriget; Winthrop Chemical; American Cyanamid och dess dotterbolag Lederle Laboratories; Squibb och Monsanto.

Källa: Rockefeller Universitys arkiv.

Snart hävdade virusforskare vid Rockefeller Institute, förutom att påstå att de upptäckt polioviruset, att de upptäckt virusen som orsakade smittkoppor, påssjuka, mässling och gula febern. Sedan tillkännagav de "upptäckten" av förebyggande vacciner mot lunginflammation och gula febern. Alla dessa "upptäckter" som tillkännagavs av institutet visade sig vara falska. Med kontrollen över forskningen inom det nya området virologi kunde Rockefeller Institute, i samverkan med Simmons vid AMA och hans lika korrupta efterträdare, Morris Fishbein, marknadsföra nya patenterade vacciner eller läkemedels-"botemedel" i den inflytelserika AMA-tidskriften som skickades till varje medlemsläkare i Amerika. Läkemedelsföretag som vägrade betala för annonser i AMA-tidskriften blev svarta av AMA.

Kontroll av polioforskning

Simon Flexner och det mycket inflytelserika Rockefellerinstitutet lyckades 1911 få de symtom som kallades polio införda i den amerikanska folkhälsolagen som en "smittsam sjukdom orsakad av ett luftburet virus". Ändå medgav inte ens de att de hade bevisat hur sjukdomen kommer in i människors kropp. Som en erfaren läkare påpekade i en medicinsk tidskrift 1911: "Vår nuvarande kunskap om de möjliga smittmetoderna är nästan helt baserad på det arbete som utförts i denna stad vid Rockefellerinstitutet."

År 1951 noterade Dr. Ralph Scobey, en kritiker av Rockefellers brådska att döma om poliosmitta: "Detta förlitade sig naturligtvis på djurförsök snarare än på kliniska undersökningar..." Scobey pekade också på bristen på bevis för att polio var smittsam: "...barn som drabbats av sjukdomen förvarades på allmänna sjukhusavdelningar och att inte en enda av de andra intagna på sjukhusets avdelningar var drabbade av sjukdomen." Den allmänna inställningen vid den tiden sammanfattades 1911: "Det förefaller oss, trots bristen på absoluta bevis, att samhällets bästa intressen skulle bevaras genom att vi betraktade sjukdomen ur ett [smittsamt perspektiv](#)." (sic).

Genom att klassificera poliosymptom som en mycket smittsam sjukdom orsakad av ett osynligt, påstått exogent eller externt virus, kunde Rockefeller Institute och AMA avbryta all seriös forskning om alternativa förklaringar, såsom exponering för kemiska bekämpningsmedel eller andra gifter, för att förklara de säsongsbetonade utbrotten av sjukdom och förlamning, till och med dödsfall, oftast hos mycket små barn. Detta skulle få dödliga konsekvenser som varar än idag.

Ange DDT

I sitt uttalande till det amerikanska representanthuset från 1952, där han undersökte de möjliga farorna med kemikalier i livsmedel, noterade Ralph R. Scobey, MD: "I nästan ett halvt sekel har polioutredningar riktats mot ett förmodat exogent virus som kommer in i människokroppen och orsakar sjukdomen. Det sätt på vilket folkhälsolagen nu är formulerad, kräver endast denna typ av utredning. Inga intensiva studier har däremot gjorts för att avgöra om det så kallade polioviruset är en autoktont kemisk substans som inte alls kommer in i människokroppen, utan helt enkelt är ett resultat av en eller flera exogena faktorer, till exempel ett [matförgiftning](#)." Toxiner som orsak undersöktes inte, trots omfattande bevis.

Under 1930-talet, med ekonomisk depression och sedan krig, noterades få nya större utbrott av polio. Omedelbart efter slutet av andra världskriget exploderade dock poliodramat i dimension. Från och med 1945 fick fler och fler barn i Amerika varje sommar diagnosen polio och lades in på sjukhus. Färre än 1 % av fallen testades faktiskt via blod- eller urinprov. Cirka 99 % diagnostiserades enbart genom förekomsten av [symtom](#) som akut smärta i extremiteter, feber, magbesvär och diarré.

År 1938, med stöd av den förmodade poliooffret Franklin D. Roosevelt, grundades National Foundation for Infantile Paralysis (March of Dimes) för att samla in skattebefriade donationer för att finansiera polioforskning. En tysk läkare och forskare, Dr Henry Kumm, kom till USA och började på Rockefeller Institute 1928 där han stannade tills han började på National Foundation 1951 som chef för polioforskning. Kumm fick sällskap på National Foundation av en annan viktig veteran från Rockefeller Institute, den så kallade "virologins fader", Thomas M. Rivers, som var ordförande för stiftelsens rådgivande kommitté för vaccinforskning som övervakade Jonas Salks forskning. Dessa två nyckelpersoner från Rockefeller Institute kontrollerade således medel för polioforskning, inklusive utveckling av ett vaccin.

Under andra världskriget, medan han fortfarande var vid Rockefeller Institute, var Henry Kumm konsult åt den amerikanska armén där han övervakade fältstudier i Italien. Där ledde Kumm [fältstudier](#) för användningen av DDT mot tyfus och malariamyggor i träskmarkerna nära Rom

och Neapel. DDT hade patenterats som insektsmedel av det schweiziska läkemedelsföretaget Geigy och deras amerikanska filial år 1940, och godkändes först för användning på amerikanska armésoldater 1943 som ett allmänt desinfektionsmedel mot huvudlöss, myggor och många andra insekter. Fram till krigets slut gick nästan all DDT-produktion i USA till militären. År 1945 letade kemiföretagen ivrigt efter nya marknader. De fann dem.

I början av 1944 rapporterade amerikanska tidningar triumferande att tyfus, "den fruktade pesten som följt i kölvattnet av varje stort krig i historien", inte längre var ett hot mot amerikanska trupper och deras allierade tack vare arméns nya "lusedödande" pulver, DDT. I ett experiment i Neapel pudrade amerikanska soldater mer än en miljon italienare med DDT upplöst i fotogen (!), vilket dödade kroppslössen som spred tyfus. Rockefeller Institutets Henry Kumm och den amerikanska armén visste att, som en forskare uttryckte det, "DDT var ett gift, men det var tillräckligt säkert för krig. Varje person som skadades av DDT skulle vara ett accepterat offer i strid." Den amerikanska regeringen "begränsade" en rapport om insekticider som utfärdades av Office of Scientific Research and Development 1944 och som varnade för de kumulativa [toxiska effekterna](#) av DDT på människor och djur. Dr Morris Biskind noterade i en artikel från 1949: "Eftersom DDT är ett kumulativt gift är det oundvikligt att storskalig berusning av den amerikanska befolkningen skulle inträffa." År 1944 påpekade Smith och Stohlman från National Institutes of Health, efter en omfattande studie av DDT:s kumulativa toxicitet: "DDT:s toxicitet i kombination med dess kumulativa verkan och absorberbarhet från huden utgör en definitiv hälsorisk för dess användning." Deras varningar ignorerades [av](#) högre tjänstemän.

Istället marknadsfördes DDT över hela Amerika efter 1945 som det nya mirakelmedlet, "säkra" bekämpningsmedlet, ungefär som Monsantos Roundup med glyfosat tre decennier senare. DDT sades vara ofarligt för människor. Men ingen i regeringen testade på allvar det påståendet vetenskapligt. Ett år senare, 1945, när kriget var slut, berömde amerikanska tidningar den nya DDT som ett "magiskt" ämne, ett "mirakel". Time kallade DDT för "en av de stora vetenskapliga upptäckterna under andra världskriget".

Trots enstaka varningar om oprövade biverkningar, att det var en beständig, giftig kemikalie som lätt ansamlas i näringskedjan, godkände den amerikanska regeringen DDT för allmänt bruk 1945. Livsmedels- och läkemedelsmyndigheten FDA, kontrollerad av Rockefeller-AMA-läkemedelsintressena, fastställde att en DDT-halt på upp till 7 miljondelar i livsmedel var "säker", även om ingen hade bevisat detta. DDT-kemiföretagen matade pressen med foton och anekdoter.

Tidningar rapporterade entusiastiskt hur den nya mirakelkemikalien, DDT, testades i USA mot myggor i södern som man trodde bar på malaria, samt hur den "bevarade vingårdar i Arizona, fruktträdgårdar i West Virginia, potatisfält i Oregon, majsält i Illinois och [mejerier](#) i Iowa". DDT fanns överallt i USA i slutet av 1940-talet.

Den amerikanska regeringen hävdade att DDT, till skillnad från arsenik och andra insektsmedel som användes före kriget, var ofarligt för människor, även spädbarn, och kunde användas frikostigt. Från och med 1945 sprutade städer som Chicago offentliga stränder, parker och simbassänger.

Hemmafruar köpte DDT-behållare för att spruta köket och särskilt barnrummen, till och med deras madrasser. Jordbrukare uppmanades att spruta sina grödor och sina djur, särskilt mjölkkor, med DDT. I efterkrigstidens USA marknadsfördes DDT, framför allt av Rockefeller-läkemedelsföretag som American Home Products med sin Black Flag-spray DDT och Monsanto. Från 1945 till 1952 ökade den amerikanska produktionen av DDT tiofaldigt .

I takt med att förmodade fall av polio bokstavligen exploderade över hela USA efter 1945 framfördes teorin, utan bevis, att den förlamande poliosjukdomen överfördes, inte via giftiga bekämpningsmedelskemikalier som DDT, utan via myggor ellerflugor till människor, särskilt små barn eller spädbarn. Budskapet var att DDT säkert kan skydda din familj från den förlamande polion. Officiellt registrerade poliofall ökade från cirka 25 000 år 1943, före den civila användningen av DDT i USA, till över 280 000 fall år 1952 som mest, mer än en tiofaldig ökning.

I oktober 1945 godkändes DDT, som hade använts av den amerikanska armén under överinseende av Henry Kumm från Rockefellerinstitutet, av den amerikanska regeringen för allmänt bruk som insektsmedel mot myggor ochflugor. Avvikande forskare som varnade för DDT:s toxiska effekter på människor och djur tystades. Familjer fick veta att DDT kunde rädda sina barn från den fruktade polio genom att döda de fruktade insekterna.

Det amerikanska jordbruksdepartementet rådde bönder att tvätta sina mjölkkor med en DDT-lösning för att bekämpa myggor ochflugor. Majsfält, liksom fruktodlingar, besprutades med DDT från luften. Det var dock otroligt ihållande och dess toxiska effekt på växter och grönsaker var sådan att den inte kunde tvättas bort. År för år från 1945 till 1952 ökade mängden DDT som sprutades över hela USA. Anmärkningsvärt var att även antalet fall av polio hos människor ökade.

Värsta polioepidemin

I början av 1950-talet ägnades ökad uppmärksamhet i den amerikanska kongressen och bland jordbrukare åt de möjliga farorna med sådan omfattande bekämpningsmedelsanvändning – inte bara DDT, utan även det ännu mer giftiga BHC (bensenhexaklorid). År 1951 vittnade Morton Biskind, en läkare som framgångsrikt hade behandlat flera hundra patienter med DDT-förgiftning, inför det amerikanska representanthuset om det möjliga sambandet mellan paralytisk polio och toxiner, särskilt DDT och BHC. Han noterade,

" Införandet av insektsmedlet "DDT" (klorofenotan) för okontrollerad allmän användning av allmänheten och den serie av ännu mer dödliga ämnen som följde, har ingen tidigare motsvarighet i historien. Utan tvekan har inget annat ämne känt för människan någonsin utvecklats så snabbt och spridits urskillningslöst över en så stor del av jorden på så kort tid. Detta är desto mer förvånande eftersom det vid den tidpunkt då DDT släpptes för allmän användning redan fanns en stor mängd data tillgängliga i den medicinska litteraturen som visade att detta ämne var extremt giftigt för många olika djurarter, att det lagrades kumulativt i kroppsfettet och att det förekom i mjölken. Vid denna tidpunkt hade även ett fåtal fall av DDT-förgiftning hos människor rapporterats. Dessa observationer ignorerades nästan helt eller misstolkades ."

Biskind vittnade vidare för kongressen i slutet av 1950: "I början av förra året publicerade jag en serie observationer om DDT-förgiftning hos människor. Sedan kort efter det senaste kriget hade ett stort antal fall observerats av läkare över hela landet där en grupp symtom uppstod, varav det mest framträdande kännetecknet var gastroenterit, ihållande återkommande nervsymtom och extrem muskelsvaghet..." Han beskrev flera fall exempel på patienter vars allvarliga symtom inklusive förlamning försvann när exponering för DDT och relaterade toxiner eliminerades: "Min ursprungliga erfarenhet av mer än 200 fall som jag rapporterade i början av förra året har sedan dess utökats avsevärt. Mina efterföljande observationer har inte bara bekräftat uppfattningen att DDT är ansvarigt för en stor mängd annars [oförklarliga mänskliga funktionsnedsättningar](#) ..." Det noterades också att poliofallen alltid var flest under sommarmånaderna när DDT-sprutningen mot insekter var som störst.

Medarbetare vid Rockefellerinstitutet och AMA, via sina agenter i den amerikanska regeringen, skapade den amerikanska hälsokrisen polio som ägde rum 1946-1952. De gjorde det genom att medvetet marknadsföra det mycket giftiga DDT som ett säkert sätt att kontrollera de mytiska insektsspridarna av den fruktade sjukdomen. Deras propagandakampanj övertygade den amerikanska befolkningen om att DDT var nyckeln till att stoppa spridningen av polio.

Polio minskar plötsligt

Under ledning av de två läkarna vid Rockefeller Institute, Henry Kumm och Thomas Rivers, avvisade National Foundation for Infantile Paralysis (NFIP) kritiker som Biskind och Scobey. Naturliga behandlingar, såsom användning av intravenöst C-vitamin för spädbarnsförlamning, avvisades blankt som "[kvacksalveri](#)". I april 1953 blev Dr Henry Kumm, ledande DDT-konsult vid Rockefeller Institute, chef för polioforskning vid NFIP. Han finansierade Jonas Salks forskning om poliovaccin.

En modig läkare i North Carolina, Dr. Fred R. Klenner, som också hade studerat kemi och fysiologi, fick idén att använda stora doser intravenös askorbinsyra – C-vitamin – utifrån hypotesen att hans patienter var offer för toxinförgiftning och att C-vitamin var en kraftfull avgiftning. Detta var långt före Dr. Linus Paulings Nobelprisforskning om C-vitamin. Klenner hade anmärkningsvärda framgångar inom några dagar för mer än 200 patienter under [sommarepidemierna](#) 1949 till 1951. Rockefellerinstitutet och AMA hade inget intresse av möjligheterna till behandling. De och den Rockefeller-kontrollerade National Foundation for Infantile Paralysis finansierade endast utvecklingen av poliovaccin, baserat på Flexners obevisade påstående att polio var ett smittsamt virus, inte ett resultat av miljögift.

Sedan, någon gång under 1951-1952, när poliofallen var på en rekordhög nivå, började något oväntat dyka upp. Antalet fall som diagnostiserades som polio i USA började minska. Minskningen av poliooffer var dramatisk, år för år fram till 1955, långt innan National Foundation och Jonas Salks poliovaccin godkändes för allmän användning och blev utbrett.

Ungefär ett år före den plötsliga minskningen av poliofall råddes bönder, vars mjölkkor drabbades av allvarliga effekter av DDT, av det amerikanska jordbruksdepartementet att minska DDT-användningen. Ökande allmän oro över hur säkert DDT var för människor, inklusive publicerade

utfrågningar i den amerikanska senaten om DDT och polio 1951, ledde också till en betydande minskning av DDT-exponeringen fram till 1955, trots att DDT inte officiellt förbjöds i USA förrän 1972. Så kallade fall av polio minskade med cirka två tredjedelar under den tiden 1952-1956, i en anmärkningsvärd parallell till minskningen av DDT-användningen. Det var långt efter denna nedgång, i slutet av 1955 och 1956, som det Rockefeller-utvecklade Salk-poliovaccinet först administrerades i stora populationer. Salk och AMA gav all ära till vaccinet. Dödsfall och förlamningar till följd av Salk-vaccinet mörklades. Regeringen ändrade definitionen av polio för att ytterligare minska antalet officiella fall. Samtidigt ökade fallen av liknande polioliknande ryggmärgsnervsjukdomar – akut slapp förlamning, kroniskt trötthetssyndrom, encefalit, hjärnhinneinflammation, Guillain-Barrés syndrom, muskelskleros – markant.

Varför det spelar roll

För över ett sekel sedan började världens rikaste man, oljebaronen John D. Rockefeller, och hans rådgivares krets att fullständigt omorganisera hur medicin utövades i USA och resten av världen. Rockefellerinstitutet och personer som Simon Flexner övervakade bokstavligen uppfinningen av ett kolossalt medicinskt bedrägeri kring påståenden om att en osynlig smittsam främmande bakterie, polioviruset, orsakade akut förlamning och till och med dödsfall hos unga människor. De förbjöd politiskt alla försök att koppla sjukdomen till toxinförgiftning, vare sig det kom från DDT- eller arsenikbekämpningsmedel eller till och med förgiftning med kontaminerade vacciner. Deras kriminella projekt inkluderade ett nära samarbete med ledningen för AMA och kontroll över den framväxande läkemedelsindustrin, såväl som av medicinsk utbildning. Samma Rockefeller-grupp finansierade nazistisk eugenik vid Kaiser-Wilhelm-instituten i Tyskland på 1930-talet samt American Eugenics Society. På 1970-talet finansierade de skapandet av patenterade GMO-frön som alla utvecklades av gruppen av Rockefeller-kemiska bekämpningsmedelsföretag – Monsanto, DuPont och Dow.

Idag utövas denna kontroll över folkhälsan och det medicinska industriella komplexet av David Rockefellers skyddssling och eugenikförespråkare, Bill Gates, självutnämnd tsar över WHO och världens vacciner. Dr Tony Fauci, chef för NIAID, dikterar vaccinmandat utan bevis. Bedrägeriet bakom polioviruskandalen efter andra världskriget har förfinats med hjälp av datormodeller och andra knep idag, för att avancera det ena påstådda dödliga viruset efter det andra, från Covid19 till Monkeypox till HIV. Precis som med polio har inget av dessa vetenskapligt isolerats och bevisats orsaka de påstådda sjukdomarna. Inga. Samma skattefria Rockefeller Foundation idag, som utger sig för att vara en filantropisk välgörenhetsorganisation, står i centrum för den globala medicinska tyrannin bakom covid19 och eugenikens agenda för World Economic Forum Great Reset. Deras poliovirusmodell hjälpte dem att skapa detta dystopiska medicinska tyranni. Vi får höra, "lita på vetenskapen".

Författaren [F. William Engdahl](#) är strategisk riskkonsult och föreläsare, han har en examen i politik från Princeton University och är en bästsäljande författare om olja och geopolitik, och skriver exklusivt för onlinetidningen [New Eastern Outlook](#) .